

Malé sci-fi povídky

Jaroslav Smola

MALÉ SCI-FI POVÍDKY

Jaroslav Smola

Text © Jaroslav Smola, 2013
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik - Databook Publishing, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-06-7 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-07-4 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-08-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

1. Kdo mi poví pravdu

*Quo vadiz, Člověče...
šťěstí máš přemíru,
z opice vyrůstáš
na vládce Vesmíru*

Bylo to velice zvláštní seznámení a také události, které následovaly, byly výjimečné. Nikdy před tím jsem nic takového nezažil. Dodnes jsem nepochopil, jaký byl pravý důvod toho všeho.

Nečekaně tu stál pode mnou v celé své výšce, přesahující dva a půl metru. Přidržel se rukama skalní stěny a sunul se pozvolna k mému posedu. To místo tady nahoře patřilo již pár let jenom mně. Nikdo sem na špičatou skalní jehlu, zvanou Černá skála, jen tak snadno nevylezl. Bylo to jen mé království s překrásným výhledem do lužinatého kraje. Tady jsem trávil své volné chvíle spokojen sám se sebou. Chápal jsem jeho příchod jako vpád na své výsadní teritorium a nesl jsem to dost nelibě.

Asi to tak také chápal.

„Promiň, Sochore, jdu jen na moment.“ Řekl to hrdelním hlasem s podivnou intonací a tvářil se provinile.

Dolezl až ke mně a vysoukal se na plošinu. Byl nelidsky dlouhý a hubený. Vypadal jako přerostlý strašák a dělal dojem neohrabanosti a pomalosti.

Jak to, že zná mé jméno? Čekal jsem, že podá vysvětlení důvodu své návštěvy. Mlčel jsem a také on mlčel. Posadil se, spustil dolů nohy a klátil jimi v rozpacích.

S jeho vpádem jsem se nemohl dost rychle vyrovnat. Asi to chápal. Přemýšlel jsem jak ho oslovit. Na tykání se mi zdál poněkud starší. Mně je sedmnáct a jeho věk jsem odhadoval na třicet, možná víc. Přesto vykání se mi v této situaci zdálo poněkud formální.

„Hele, co tu hledáš?“

Přestal klátit nohama pomalu otočil hlavu vlevo vzhůru a bradu vystrčil k obloze.

„No...“ Pokýval celým tělem.

S tebou bude asi zábava! No je v češtině chápáno jako ano, jindy také jako ne. Možná vyčkával nebo zkoušel moji trpělivost.

„Vypadáš na to, že jsi spad s Měsíce“, vyrazil jsem na něho s posměchem.

Vyvalil kukadla, chvíli vydával chrčivé zvuky a znovu pokýval.

„No... Jsem protektor.“

„Konečně něco... Protektor s Měsíce, jo? S tím jsem se tu ještě nesetkal. A umíš dělat zázraky, že jo?“ Určitě poznal, že si z něho utahuju.

„Musíš mi věřit, jinak bych s tebou nemohl konverzovat.“ Řekl to tak učeně, až mě dopálil.

„Jdi do háje a neotravuj! Kdo tě sem zval? Jestli potřebuješ prachy, tak to řekni. Já je stejně nemám.“

Plaše odsedl a znovu se zadíval vzhůru k obloze, jako by to byl nějaký podmíněný reflex. Možná ale jenom zvedl oči v sloup, jak to děláme, jsme-li nepochopeni.

Nešlo mi stále do hlavy, jak to, že zná mé jméno. A on je protektor... nebo snad se jmenuje Protektor?

„No... musíš mi věřit,“ opakoval naléhavě zas tím hrdelním hlasem. „důvěra je předpokladem našeho kontaktu.“ Odděloval slova jako když seká sekerou. Rozhodně to nebyl našinec. Možná je to nějaký maniak. Měl jsem se na pozoru. Co po mně asi opravdu chce, že mu stálo za to lézt sem nahoru.

„Znám tě, Sochore, už dávno. A také tvé předky - tátu, dědka, pradědka i ty před nimi. Všichni to byli Václavové, jako ty. Teprve s tebou se setkávám tváří v tvář.“

To mi vyrazilo dech. Díval se na mne upřeně a já nevěděl jak mám reagovat. Kromě táty už byli všichni mí předkové dávno mrtví a pro mne neznámí.

„Tak ty jsi nepad s Měsíce. Ty mi neseš vzkaz přímo z nebe od celého příbuzenstva, že jo? Jenže tady budeš těžko předvádět spiricistické scény.“

Nebral zřetel na mé řeči. Tajemně se zašklebil a vedl si svou: „No... je to tak. My protektorové žijeme dvacetkrát déle než vy lidé. Já jsem tu na hlídce už přes dvě stě let.“

Co to zase plete... Jaká hlídka...

„Tady na skále jsem tě nikdy neviděl.“

Vycenil zuby, což měl být asi přátelský úsměv. Sáhl do svého hábitu, chvíli v něm lovil až vytáhl nějaký přístroj, připomínající fotoaparát s dalekohledem. Mlčky mi ho přiložil k oku a natočil mi hlavu na oblohu přes vrchol jehly.

„No... tam je má hlídka. Vidiš ten tmavý bod? To je má pozorovatelna.“

Viděl jsem tmavý bod a nic víc. Vrátil jsem mu aparát. Je to tak nemožné mu uvěřit? Všechno co řekl, i když toho nebylo mnoho, znamenalo, že vedle mne sedí buď vskutku neobyčejný člověk, snad mazaný lump, nebo bytost, která není z této Země.

Využil mých rozpaků a převzal iniciativu.

„Budu ti povídat...“ Hledal slova. Abys mi rozuměl, musíme upevnit kontakt. Máš nízký energetický potenciál. Tvoje aura potřebuje homogenizovat.“

Vztyčil se vedlemne a přinutil mě také vstát. S nelibostí jsem ho poslechl, ale byl jsem stále ve střehu. Ohnul mne do předklonu a poroučel: „Rychle dýchej! Ještě, ještě...“

Dýchal jsem krátkými vdechy a výdechy jako když běžím do kopce.

„Zadrž dech! Zatlač vzduch do břicha!“ velel a já ho poslouchal jako pitomec. Zatláčil jsem do břicha a v tom se mi v zadu ozvalo nespolečenské zaburácení.

„Promiň,“ řekl jsem se smíchem, sám tou událostí překvapen. „Měls mi napřed v zadu našroubovat ventil, aby mi ta kompaktní aura neunikala.“

Nevšímal si mé poznámky. Bez dalších slov mi položil dlaně svých rukou na temeno hlavy a soustředěně ji objal. Cítil jsem teplo, které do mne vstupovalo a rozlévalo se mi po celém těle. Chvilí jsem to snášel, ale pak mě ta hloupost omrzela.

„Co to se mnou vyvádíš...“ Odstrčil jsem ho od sebe, aby už přestal blbnout.

„Homogenizace aury je hotová,“ řekl spokojeně. „Vystřel jsem z tebe všechny radikály a optimalizoval jsem ti oxidy dusíku. Současně se ti vyrovnal poměr aktivních a reaktivních částic. Teď máš výbornou auru.“

„Blbečku, dělej si blázna z někoho jiného.“ Uraženě jsem podstoupil a přitiskl se zády na vyhratou skálu. Opřel se vedle mne. Jeho dřívější plachost už z něho vyprchala. Sebevědomě řekl:

„Jsem připraven odpovídat ti na tvé otázky.“

Byl jsem poněkud nahněván, a proto jsem hned nereagoval. Má zvědavost však brzy zvítězila.

„Dobrá, má první otázka - jak se jmenuješ?“

Zatvářil se jako by taková otázka nebyla na místě. Po chvíli váhání řekl něco hrdelním hlasem, co připomínalo zachrochtání vepře. Rozřechtal jsem se na celé kolo.

„Jsi prohnaný šašek a lhář. Budu ti říkat Šejk.“ Přátelsky jsem ho tloukl pěstmi do prsou. Protektor se tvářil neutrálně. Uměl se výborně ovládat, což zvyšovalo můj zájem.

„Druhá otázka - kde je tvůj domov?“

Znovu váhal s odpovědí. Tloukl dlaní o skálu až to mlaskalo a nervózně pošukoval ramenem.

„jestli mi to nemůžeš říct, netrvám na otázce.“

„ale jo. Nic ti to stejně neřekne.“ Vydal opět několik nesrozumitelných zvuků, které se nedaly opakovat.

„Tam jsem ještě opravdu nebyl.“

Pokrčil jenom rameny a víc nevysvětloval.

„Položím ti třetí otázku - k čemu je tu potřebná hlídka, nebo jak tomu říkáš?“

„Konečně rozumná otázka. Sednem si na to, ne?“

Usedli jsme znovu na plošinu, nohy jsme spustili dolů. Protektor se nepokojně vrtěl. Říkám si, teď musím dávat dobrý pozor, abych toho lháře nachytl na švestkách. Myslí si, když mi ukázal nějakou tečku v aparátu, že mu všechno zhltnu.

„Ta tečka, cos viděl, to je jedna z pozorovatelů.“ Navázal, jako by četl mé myšlenky, Je jich kolem Země pět. Všechny jsou skryté a pro lidi neviditelné. Postavili je naši předkové před mnoha miliony let a pomocí nich se uskutečňuje projekt, který ve tvé řeči znamená ZASIJ A PĚSTUJ.“

Náhle byl mnohomluvný. Jen se nadechl, hned pokračoval.

„To heslo znamená zasij život na této planetě a vypěstuj nové protektory.“ Nevydržel jsem už déle mlčet.

„Co... Vyna Zemi pěstujete protektory... Své protektory, své spojence o nichž my, lidé nic nevíme? Jsou to snad ti tvorové, kteří kolem nás zběsile poletují a jimž říkáme UFO? Proč si je tu pěstujete? Aby nás napadli...“ Byl jsem velmi vzrušen a své dotazy jsem ze sebe sypal jako salvy z kulometu.

Protektor byl mým projevem určitě znepokojen. Přidal také na tempu řeči a hlasitosti.

„Pálíš na špatnou stranu, Sochore. Nic takového se neděje. Projekt ZASIJ A PĚSTUJ má za úkol vypěstovat na Zemi život ve všech jeho možných formách a na jeho vrcholu bude stát člověk tak dokonalý, aby se mohl stát protektorem. Všechna živá příroda na Zemi je od začátku pod naší kontrolou.“

„Jsme tedy vaší mateřskou školou?“ vykřikl jsem rozzlobeně.

Usmál se jako neviňátko. „I tak se to dá říct.“

„To je ohromný,“ zařval jsem vztekle a rukama jsem pevně uchopil cípy jeho oděvu. Začal jsem jím cloumat, jako bych otrásal švestky ze stromu. Vůbec se nebránil a pokojně snášel můj hněv.

„Nechápu, proč se zlobíš. Každé malé dítě je rádo, když mu dospělí poskytují pomoc a ochranu.“

„Právě! Ty to sotva pochopíš. Nepotřebujeme žádné protektory! Kdo se tě prosí o ochranu? Jsme svobodní lidé a ne loutky...“ Mával jsem s ním ještě prudčeji a vůbec jsem si v tom návalu zlosti neuvědomoval, že sedíme na příkré skále. Osudné bylo, že snad ani on sám si toho nebyl plně vědom. Nepomysleli jsme na to, že stačí nevyvážený předklon a sletíme dolů.

A to se také stalo. Zatřásl jsem s ním tak prudce až ztratil rovnováhu a spadl na šikmou stěnu a řítil se dolů.

Snažil jsem se mu podat ruku k záchraně, ale bylo pozdě. Sunul se nezadržitelně k okraji, kde skála spadala kolmo dolů do hloubky jistě šesti metrů. Na převisu se na okamžik zastavil, ale nedokázal se udržet. Následoval pád, jehož důsledky jsem si v tomto okamžiku nedokázal představit. Zatmělo se mi před očima a nebyl jsem schopen se pohnout.

Za krátkou chvíli jsem se vzpamatoval a vyrazil za ním.

Černá skála, jak se tento skalní útvar místně nazýval, je buližníkovou vyvěřelinou, která sléty erodovala, pukala a její balvany se sesuly do širokého okolí. Střed útvaru si však dosud zachoval svou pevnost a vztyčoval k obloze několik ostrých vrcholů, které převyšovala jehla - ostrý skalní výčnělek. Při pohledu z údolí se proti světlé obloze jevila jako černý obelisk, okrašlující romantickou krajinu. Mnoho mladých z širokého okolí si dávalo za cíl slézání skal a skalek, jež se tu táhly v širokém pásu. Na Černou skálu lezli jen ti nejodvážnější.

Zadýchán, s odřenými prsty jsem dorazil na úpatí skály a vrhl se k místu předpokládaného dopadu protektora. Očekával jsem, že ho tu najdu nehybného a zkrvaveného. K mému překvapení tu nikde nebyl. Nezaslechl jsem ani jeho nárek nebo volání o pomoc.

Prohlédl jsem skalní bok, abych se přesvědčil, že se nezachytil o některý výčnělek. Nikde jsem ho neobjevil. Obešel jsem celou skálu kolem, volal, žádný výsledek. V zoufalství jsem znovu důkladně prohlédl každou

prohlubeň, podíval se za každý balvan. Tajemný, neznámý protektor jako by se vypařil.

Lidské vědomí a myšlení je složitá záležitost, tak složitá, že mnohdy ani ten, kdo je nositelem těchto procesů je nedokáže plně chápat, natož ovlivňovat. Od mého setkání s podivnou bytostí uplynul již celý týden a já nebyl schopen rozhodnout, co se vlastně přihodilo. Šlo opravdu o kontakt s mimozemskou civilizací, nebo jen o rafinovaný podvod... Mnohé úvahy ukazovaly na to prvé, některé poznatky zase naznačovaly nesmyslnost takových závěrů. Nejpodivnější na té věci bylo to, že jsem nemohl jednoznačně určit, zda kontakt již skončil, a nebo dál pokračuje, neboť má mysl, jakmile byla ponechána bez nutnosti řešit konkrétní úkoly se stávala téměř neovladatelnou.

Dříve byly mé zájmy zcela praktické a mé myšlení prosté a přímočaré. Nyní můj mozek pracoval zcela zvláště. V každé volné chvíli jako by přešel na zvláštní program, v němž byly řešeny neobvyklé problémy, o nichž jsem s nikým nemohl mluvit bez rizika veřejného výsměchu. V takových okamžicích se mé vědomí rozpoltilo a má osobnost se rozdělila na dvě ego. Jedno kladlo nebývale složité otázky a druhé na ně hledalo odpovědi. Byl to nepřetržitý a vyčerpávající dialog.

Musím přiznat, že to ve mně nevyvolávalo nějakou averzi, naopak, po takovém názorovém střetávání jsem toužil. Generování otázek a odpovědí bylo patrně mimo moji vůli, a z toho jsem usuzoval, že kontakt stále pokračuje.

Celý tento proces obohacoval mé životní postoje a umožňoval mi myšlenkově pronikat do nejniternějších zákoutí různých problémů. Přitom jsem neměl pocit, že bych se navenek choval nějak výstředně. Cítil jsem se být docela normální. Navštěvoval jsem školu, plnil její požadavky, sportoval a sem tam jsem vypomáhal i s pracemi v rodině.

Někdy mě napadlo, že snad ani o žádný kontakt nejde, že moje zvýšená duševní aktivita souvisí jen s tím, jak jsem se přiblížil dospělosti. Načerpal jsem již značné množství vědomostí a myslil jsem, že je tedy zcela přirozené porovnávat, nově utřídovat a zhodnocovat v nových souvislostech.

Ale, proč tak intenzivně... proč v oblastech, jimiž jsem se dříve nikdy nezabýval... Neměl jsem pro to žádné vysvětlení. Ať už to bylo jakkoli, zůstávala mi pouze jistota, že můj mozek je mimořádně produktivní, že dokáže pracovat na plné obrátky.

Snad by bylo na místě promluvit více konkrétně. Avšak řešených problémů bylo tak mnoho a z různých oblastí života, že mohu posloužit jen malým příkladem.

Často jsem se v myšlenkách vracel k problému vzniku života na Zemi, o němž protektor prohlásil, že bylo postupováno podle jakéhosi projektu ZASIJ A PĚSTUJ. S tím jsem od začátku silně nesouhlasil. Dobře znám vědou uznávanou teorií o vývoji života z neživé hmoty v mimořádných podmínkách dávných geologických obdobích. Oparin a další vědci dokázali možný vznik jednoduchých organických molekul – aminokyselin. Jejich postupným shlukováním s dalšími organickými sloučeninami je možno dosáhnout projevů, které jsou blízké projevům nejjednodušších forem života. I když se dosud v laboratořích nepodařilo živý organismus vytvořit, složité pokusy takový výsledek značně přiblížily.

Vůbec ne, oponovalo mé druhé ego. Ta teorie je zcela hypotetická a nemůže být nikdy prokázána. Život na Zemi byl opravdu plánovitě přesazen podle projektu. Nebudeme se přít, navrhl mé první ego. Byli život zasit, pak jeho další vývoj nebylo potřeba ovlivňovat žádnými protektory, ale vyvíjel se podle Darwina mutací výjimečných jedinců a jejich výběrem.

Ale, ale... zase špatně, nesouhlasilo druhé ego. Uplatnění projektů, které protektoři vypracovali je nejlépe vidět na vývoji člověka a lidské společnosti.

Co tím chceš říct, tázalo se první ego.

Chci ukázat, jakými prostředky působili protektoři na lidi.

A jakými tedy?

Druhé ego začalo vysvětlovat. Bylo působeno buď kontaktem protektora s člověkem, nebo zásahem do genomu, tedy do genového vybavení lidí. Kontaktem jim byly vnukávány myšlenky, rady, znalosti. Změnou genomu vybraných jedinců byli tvořeni geniové.

Druhé ego postřehlo, že svým úvodem vzbudilo zájem, a proto pokračovalo ve výkladu.

Sleduj lidské dějiny. Když protektoři ku příkladu zjistili, že americký kontinent civilizačně zaostává za ostatním světem, uskutečnili řadu kontaktů a při nich vnukli své plány vybraným lidem v Evropě. Důsledkem to bylo objevení Ameriky a její rychlá civilizace. Mohlo se něco takového stát bez zásahu protektorů?

První ego se nezmohlo na žádnou opozici.

Když později protektoři vyhodnotili situaci v Evropě, zjistili, že ani tady nejde vývoj společnosti dost rychle. Sestavili projekt sociálního neklidu. Podle něj byli nejprve vytvořeni geniové v nebývalém množství. Nikdy před tím a nikdy potom jich nebylo tolik. Tak nastal prudký rozvoj techniky, ale i kultury a snahy o sociální vyrovnání mezi lidmi. Padla Bastila a lidé volali VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ. Po čase se však polévka přestala vařit. Protektoři byli nuceni iniciovat první a následně i druhou světovou válku. Tak se kotel pořádně zahřál.

To je absurdní, rozhořčeně se ozvalo první ego. Války vznikají zpravidla z touhy po moci, když dozrály politické, ekonomické a sociální podmínky. Touha po nadvládě, po prosazení vlastních zájmů... to jsou hlavní motivy bojů a válek odedávna. Výmysl o jakémsi plánovaném našeptávání je hloupost. Máš to pěkně popletené.

Druhé ego využilo řečnické přestávky soupeře a vtíravě pokračovalo ve svém monologu.

Nově připravované projekty řeší již přípravu vybraných lidí na úlohu protektorů. V prvé řadě je nutné zdokonalit jeho duševní schopnosti a učinit ho dlouhověkým. Dlouhověkost jegenová záležitost řešením nové konstrukce živé buňky. Aby však z lidí mohli být rozsévači a pěstitelé života na jiných planetách a světech, musí se sami naučit nekonvenčně konstruovat živou hmotu. Pro stimulaci této činnosti byly již zahájeny dva cvičné projekty - RAKOVINA a AIDS. Až je lidé vyřeší, bude to významný signál o jejich schopnostech...

Tady můj mozek zakončil své filozofování a přešel na program běžného uvažování, neboť jsem byl vyrušen příchodem přítele. Chci však dopovědět, že takto zpravidla končila většina mých zvláštních myšlenkových relací. Jen málokterý problém byl vyřešen do konce. Avšak vůbec neřešeným problémem zůstávala otázka, zda vír mých myšlenek je důsledkem trvajících kontaktu, nebo zda můj mozek problémy generuje z vlastní vůle.

Odpověď měly dát příští dny.

Po delší době jsem se vypravil opět na Černou skálu. Jakmile jsem se přiblížil k úpatí jehly, zpozoroval jsem nahoře postavu. Kdosi byl na mém posedu. Dosud nikdy se mi nestalo, aby mě někdo předešel. Pojal jsem podezření, že tím někdo může být ten, s nímž jsem se tu již setkal.

Neslyšně jsem vystoupil úzkou rozsedlinou za záda nezvaného návštěvníka. Uviděl jsem dlouhou hubenou postavu s rusými vlasy, spadajícími volně na ramena. Snad zaslechl můj dech a otočil se. Chvilí jsme po sobě pokukovali. Nemohl jsem rozpoznat, je-li to žena nebo muž. Obličej byl vyzáblý s vystouplými lícními kostmi, poset četnými pihami. Nesympatický špičatý nos připomínal ptačí zobák.

„Valerie.“ Napřáhla ke mně kostnatou ruku, takže jsem měl poznat, že je to ženská, i když na ní kromě jména nic ženského nebylo.

„Ty se mi nepředstavíš?“ Mluvila hlubokým hrdelním hlasem a vtíravě se usmívala.

„Venca,“ řekl jsem nevšimavě, aby poznala, že o její přítomnost nestojím. Pak jsem ale usoudil, že bez diskuse nemohu poznat, kdo vlastně je. „Co tu děláš?“

Brala to asi, žeji chce vyhánět. Rozpačitě si vyhrnula pramen zrzavé kštice z obličeje a vzpurně řekla: „Hádej. Můžeš dvakrát.“ Otočila se a hleděla na opačnou stranu. Klátila nohama spuštěnými dolů se skály.

Bylo mi vše jasné. Je tozměněný protektor. V duchu jsem se usnesl, že své podezření zatím neprozradím. „To není tak těžké,“ odpověděl jsem na její výzvu. „Osamělých turistů i turistek se tu potlouká dost, tak proč ne ty...“

Hned neodpověděla. Čekala, že opravdu budu hádat dvakrát.

„jinou variantu nemáš?“ Teprve teď se ke mně otočila. „A co ty tu děláš?“

„Já jsem tu doma a tam co sedíš je moje místo.“

„Ó pardon,“ vyskočila, „raďte se posadit Vaše Veličenstvo. Nevěděla jsem, že se tak prohřešuji.“ Řekla to výsměšně, nikoliv omluvně. Když si po chvíli uvědomila, že to přepískla, dodala smířlivěji: „Snad se tu srovnáme, ne?“

Teď vstoje jsem měl možnost si ji prohlédnout úplněji. Měla skutečně chlapeckou postavu a nevkusné šaty, které na ní visely jako na bidle. Ve své domněnce o jejím původu jsem se nemohl mýlit. Dostal jsem nápad, jak ji dokázat, že je protektorka-protektor.

Nervovala ji dlouhá odmlka. Žádná ženská nevydrží dlouho mlčet.

„Opravdu jsem tu jako náhodná turistka. Nikdy jsem v tomto kraji nebyla a tak mi dovoľ, abych se mohla porozhlédnout.“ Ještě chvíli povídala, ale já ji poslouchal jen tak jedním uchem. Uvědomil jsem si, že

odhalit ji mohu jen debatou na téma o němž normální lidé ani nemluví. Ale jaké zvolit. Zatím jsem se chopil nadhozeného téma.

„Turistka, jo to je prima věc. Hodně se toho vidí a zažije.“

Zjevně ožila, když zaregistrovala mou chuť se bavit.

„No, mě turistika jako chození po zemi zrovna nebaví, ale ráda si prohlížím krajinu. Proto jsem vylezla až sem. Ale jindy se na ni dívám z mnohem větší výšky.“

Teď se podřekla, napadlo mě. Nahlas jsem projevil údiv: „Jak to?“

„Tak.“ Napínala mě. „Lítám. Bezmotorově.“

Trochu mi to vyrazilo dech, jak se efektně vykroutila, aby nemusela přiznat, že se na Zemi dívá ze své pozorovatelný ve Vesmíru.

„To je skutečně něco mimořádného. Pověz mi o tom něco.“

Dala se zlákat k vyprávění o létání, nádherných výhledech a zážitcích. Určitě tomu sportu rozuměla a uměla o něm nadšeně mluvit. Vykládala o aviatice jako jiné ženy o vaření a znala každý kout této země. Úmyslně jsem ji do vyprávění nevstupoval a poslouchal ji se zaujetím pro hru, kterou jsme spolu hráli. To ji povzbuzovalo. Konečně jsem se zeptal:

„A co noční navigace?“

Rozhovořila se o noční obloze, o hvězdách a romanticky zatoužila pohybovat se v těch nezměrných prostorách. Cítil jsem, že už ji mám tam, kde jsem potřeboval.

„Pozoruji, že se zajímáš o vše možné i o astronomii. Té já moc nerozumím a neuměl bych se podle hvězd orientovat. Ale v souvislosti s Vesmírem mě vzrušují teorie o jeho vzniku a podobě. Je to i tvůj zájem?“

Chvilí se patrně v duchu bránila odpovědět na mou otázku kladně. Avšak povzbuzena svým dřívějším vypravěčským úspěchem a svým obdivem, neodolala.

„Vesmír... Jaký je Vesmír? Lidé mají několik teorií. Já ti řeknu jednu, kterou jsi ještě neslyšel.“

V duchu jsem jásal. Teď už se konečně prozradí. Začala jako u zkoušky na universitě.

„Vesmír je celistvý neohraničený časoprostor, který se skládá z jednotlivých částí, jako se včelí plástev skládá z jednotlivých buněk. Ty ale nemají šestiúhelníkový tvar, ale každá z nich je modelem celku. Je jich nekonečně mnoho a všechny spolu těsně sousedí, každá s každou. Není souzeno člověku, aby si Vesmír dokázal představit.“

Souhlasil jsem v duchu s tím, že její představu si opravdu nedokážu představit a nebyl jsem si jist, zda to dokáže ona. Slova jsou slova a dají se různě poskládat.

„Hranice jednotlivých buněk nejsou patrný a energie záření i hmota jimi mohou procházet.“

„To se mi nezdá logické. Hranice jsou k tomu, aby něco ohraničovaly, něčemu zahražovaly cestu. Je-li pohyb hmoty volný, pak o jaké hranici je řeč?“

„Zdá se ti to nelogické, ale musím říci, že hmota ani záření přes hranice neprocházejí libovolně. Pohybuje-li se hmota z jedné buňky Vesmíru do jiné, je trajektorie buď nekonečně dlouhá, nebo nekonečně krátká.“

„To je mi jasné,“ zajásal jsem na oko, neboť jsem dostal vnuknutí, jak její teorii zesměšním. „Vidím to tak, jako že stojíme na břehu dravé řeky a chceme se dostat na druhý břeh. Je možno jít proti toku vody až k prameni, tam přejít na druhou stranu a vrátit se k místu, kam jsme se chtěli dostat. Máme však i druhou možnost - přeplavat onu dravou řeku, pokud to dokážu a to je ta krátká trajektorie.“

Byl jsem překvapen, že má společnice zůstala klidná a bez námitek.

„To cos tu řekl se dá snad připustit, jenom nesmíš zapomenout, že ve Vesmíru musíš mít prostředky k překonání bariery. A takové prostředky mají jen vysoce vyspělé civilizace.“

„A jak je to se vznikem a zánikem Vesmíru?“ Byl jsem zvědav, jak bude pokračovat.

„Energie a hmota celého Vesmíru jsou společné, avšak nejsou rovnoměrně rozděleny. Části Vesmíru stárnou tak, že svoji hmotu akumulují. Velké množství hmoty znamená velkou gravitaci, čímž se tělesa hroutí a vznikají černé díry. Pokračujícím hromaděním hmoty se nakonec všechny černé díry zbourají do nepatrného rozměru...“

„A nastane Velký třesk a zrodí se nový Vesmír,“ nevydržel jsem už mlčet.

„Vesmír žije přibližně 150 až 300 miliard let než se děj opakuje. S výhodou se dá právě třesku využít k cestování, neboť při něm dochází k výměně energie mezi buňkami dílčích vesmírů.“

Mě už ten výklad začal nudit. Svého jsem dosáhl. Nebylo pochyb, že moje společnice je z rodu protektorů. Mohl jsem tedy přistoupit k závěrečnému aktu, jímž se prokáže, kdo skutečně je.

Valerie stála právě na samém okraji skály. Přistoupil jsem k ní co nejbližší a mohutným nárazem do jejího boku jsem ji srazil dolů. Zoufale vykřikla, když padala po šikmé skalní stěně k převisu, kde se zřítila.

Nesmrtelní neumírají! A já měl jistotu, že Valerie je protektor. Leč, co je to jistota... Něčím jsme si jisti tehdy, jsme-li přesvědčeni, že naše poznatky o daném problému logicky zapadají do dříve poznaných a ověřených zákonitostí. Jednoduše, to, co víme teď nově je logicky shodné s tím, co jsme si ověřili dříve.

Domníval jsem se, že o Valerii toho vím tolik, že je vyloučeno, aby byla někým jiným, než jsem předpokládal. Svůj omyl jsem poznal záhy, když jsem se loudavě a s veselou myslí spustil k úpatí skály. To, co jsem uviděl, bylo pro mne šokující.

Nevím, zda se mi podaří najít dostatek výstižných slov, abych popsal onu situaci i svůj duševní stav, který ve zlomku vteřiny byl tak zoufalý, že jsem zavrával a padl na jeden z velkých balvanů. Když jsem se jakž takž vzchopil, učinil jsem několik kroků k místu, kde na zemi ležela ubohá Valerie. Ležela na zádech, oči měla zavřené a sténala. Báł jsem se s ní pohnouta neodvažoval jsem se ani promluvit. Sama otevřela oči, dlouze se na mne zadívala.

„Proč jsi... to... udělal?“ Mluvila přerývaně s velkou námahou.

„Promiň, myslel jsem... nevěděl jsem... byl jsem si jist...“ koktal jsem nesouvisle. Nesnesitelné výčitky mne mučily tak nesnesitelně, že jsem svůj čin nemohl unést. Byl jsem psychicky na dně.

Po chvíli jsem se poněkud vzpamatoval a uvědomil si, že musím jednat. Svlékl jsem svou bílou košili, roztrhal ji na pruhy a těmi jsem obvázal nejvíce krvácející místa. Při každém mém dotyku sténala Valerie stále hlasitěji, což bylo známkou, že ještě stále žije. Nedokázal jsem posoudit, jaká jsou její vnitřní zranění. Bylo jisté, že páteř není v pořádku, takže jsem upustil od úmyslu zanést ji k nejbližšímu obydlí. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude, když se ihned vydám pro pomoc.

„Valerie,“ pohládl jsem ji po tváři, „odpusť mi to. Promiň...“ Prosil jsem ji pln smutku a zjizveného svědomí.

Široce otevřela oči, až se jí rozsvítily zornice. Dívala se na mne divoce, jako by se mi chtěla pomstít. Byl to tak hypnotizující pohled a já poznal, zemře-li ona, zemřu s ní...

Zmalátněl jsem do nevědomí, jenom tiché šumění mne provázelo do neznámých dálek. Pak se ozvaly drnčivé zvuky malých bubnů a silná rána. Můj mozek jasně vnímal hrdelním hlasem pronášená slova:

„TEST PSYCHICKÉ A INTELIGENČNÍ VYZRÁLOSTI
POZEMŠŤANA VÁCLAVA SOCHORA JE UKONČEN.“

Otevřel jsem oči a uviděl před sebou jehlu Černé skály. Byl jsem tu sám. Co se to se mnou dělo... Vykřikl jsem ze všech sil: „Poví mi někdo pravdu?“

Rok 1995